Cluj, Duminecă 11 Martie, 1928. 2 Lei exemplarul. Cenzurat: O. SIMU Anul III. — Nr. 6.

CHEMAREA TINERIMEI ROMÂNE

ABONAMENTUL:
Pe un an . . . . . Lei 180·—
Pe un jumătate an . . . . . Lei 90·—
Pe 3 luni . . . . . Lei 40·—

ANUNȚURI DUPĂ TARIF SE PRIMESC LA ADMINISTRAȚIA ZIARULUI
CLUJ, STRADA REGINA MARIA No. 19

REDACȚIA:
Cluj, Strada Regina Maria Nr. 11. — Telefon 13—31
ADMINISTRAȚIA:
Cluj, Strada Regina Maria Nr. 19. — Telefon 10—86

Cavalerii Găetani.

Găetan, amantul „de fier" al cocoanelor „cu miere" și fără altă ocupație decât îndestulirea poftelor animalice, acel simbol al erosului perpetu, prototipul armăsarului ambulant cu 40 de amante, este tipul cel mai reprezentativ al epocei pe care o trăim și al mediului „de elită" bucureșteană.

Prin ocupație găetană tinerii „subțiri" își pot asigura viața liniștită, pot câștiga mai mult decât cu o muncă obositoare de helot intelectual într'o țară bogată dar sărăcită de tâmpenia unor conducători.

Calitățile găetane deschid toate părțile dela cămara unei bucătărese, până la boudoirul damei de onoare. Și când iepele sunt babe „ușile" se deschid în orice cias fără ezitare.

Răsplata ocupației celei mai desonorante: o cină, cu icre eventual, haine, albituri, leafă fixă, automobil, afaceri grase și în cercurile maiînalte, „venire la guvern".

Așa afirmă cel puțin cavalerii găetani dintr'un partid lipsit de popularite, dar cu atât mai tari în „măestria aducătoare la guvern" și la cele 13 milioane. Și cinismul lor curge în vorbe ușoare fără să se cugete la Ludovic al XIV, al XVI și la obiceiurile din Rușia țaristă, unde nici chiar cel mai formidabil Găetan politic, Rasputin, nu a putut să-și execute meseria bolnavă până la sfârșit: s'a găsit omul care să-l toace în cap și s'au găsit oamenii: cari să pedepsească prea crud păcatele și slăbiciunile celor răspunzători pentru destinele poporului.

Unde sunt babele înfierbântate, unde găetanii fălosei Rusii țariste? Unde își trăiesc viața mizericordioasă, desmoșteniții palatelor somptuoase?

Să nu provoace prea mult cavalerii găetani răzbunarea masselor; să se răcească babele, și toți „eroii" și „eroinele" să se cugete că poate veni — în urma desfrâului lor fără saț — mai curând decât se așteaptă răsplata purtărei lor.

Peștele dela cap se împute!

La Jilava

Este ultima armă a regimului absolutist, suprasăturat de crime ordinare și politice, de teroare, jaf și imoralitate, scoasă la iveală de guvernul cuprins de presimțirile Thermidorului inevitabil. „La Seghedin"! „La Vaț", „Pahod na Sibir" lozince demodate, cari toate s'au spart în capul acelora, cari le-au creiat.

Temnițele au căpătat semnificația bastiliilor, atunci când în celulele lor erau încarcerați conducătorii mișcării de eliberare a masselor.

Bastiliile nici odată n'au putut opri sau frânge valurile cutropitoare ale credințelor mari și idealurilor politice, ci credința a prefăcut într'un moloz de reminescențe crude toată construcția morală și materială a absolutismului.

Fruntașii partidului național-țărănesc, cari au realizat dorința geografică a celor 800 mii eroi fără nume, iar acum luptă pentru regenerarea țării ajunsă la o deplină deconfitură morală și materială vor trece pragul Jilavei cu fruntea încinsă de recunoștința întregului neam.

Aveți curajul?

Deschideți deci porțile Jilavei!

Cetățeni, fiți gata pentru 18 Martie la București. Veniți cu toții, tineri și bătrâni în capitala Țării — ca să zdrobim capul șarpelui liberal fără milă. Ora 12 a sunat. Fiecare să fie treaz la datorie! Dați dovadă, că n'a murit în voi vitejia prestată la Oituz și Mărăști. Și noi suntem siguri, că după cum am învins cele treisprezece divizii dușmane cu piepturile goale, vom ieși biruitori și în lupta împotriva oligarhiei liberale!

Splendidul buchet

Cazul criminalului Găetan, fenomen de cristalizare măruntă a imensei murdării, în care se bălăcește „lumea bună" arătată cu degetul disprețului încă din acea „pătură suprapusă" a naționalismului eminescian, desvălue cu o latură mai mult putrefacția sclipitoare a clasei din care se recrutează mereu, conducătorii acestui neam atât de sănătos și sobru în toate manifestările lui de viață. Căci cazul lui Găetan, prin marile eforturi ce se depun spre a fi mușamalizat sau redus, precum și prin firele atât de încurcate ale largilor sale prietenii discret sau oficial arătate, în anumite privințe chiar pentru intimidare, se integrează perfect în regimul de siluire și tâlhărie, de perversitate și cocainomanie intelectuală, de intrigă de alcov și de puturoasă descompunere spirituală, sub care geme îndurerat acest neam care n'a cunoscut nici odată beția rece a stupefiantelor, nici deliciile scârboase ale sexului pervertit.

Dincolo de strălucirea luxuriantă, stoarsă din sărăcia lucie a ruinei noastre materiale spre impodobirea ruinei lor morale, inșii cârmuitori ai destinelor noastre, se bălăcesc asemeni microbilor de galopantă tuberculoză, în massa spurcată a flegmei cleios scuipate. Cazul lui Găetan a târît la bara justiției, câteva nume direct legate de cele asortate cu „actual" sau „fost" ministru, și a adus la lumină fapte și icoane de cea mai josnică speță, de perversă prostituare fizică și morală.

E „lumea bună", care sub ocrotirea ciocoiască a exponenților ei, și-a putut vedea în tihnă — și de multe ori încurajată — de marile ei hoții și intrigi, precum și de măruntele ei ocupații zilnice: inversate plăceri sexuale, albe bucurii de stupefiante, elegante sporturi de pești înotători, etc. etc.

„Pătura suprapusă" a lui Eminescu, care a ajuns iar la conducerea destinelor noastre și din care se aleg exponenții vieții de stat a României moderne — printr'o vinovată continuare a abuzurilor moștenite dela fanarioți, — își hotărește cu fiecare zi, tot mai precis conturele. E o lume murdară, în plină desagregare morală, puturoasă și ucigătoare, lume peste care piciorul vânjos al sănătății noastre rurale și-al vijelioasei noastre porniri spre culmi, va trece uriaș și biruitor. Căci în splendidul buchet al acestei pături parazitare conrupătoare, orice ochiu sănătos nu vede altceva, decât un mănunchiu de primejdioasă și otrăvitoare mătrăgună.

* * *

Studentul

De o săptămână s'a încheiat faimosul proces al studenților. Totul a reintrat în normal, nici un semn de protest, nici un semn de indignare. Toată lumea pare a fi mulțumită de sentința biblică a Solomonilor cu cozoroc. Poate că Dl Guță Tătărăscu, nu prea e mulțumit de sentințele de achitare, dar el acum este mult prea ocupat în altă direcție, pregătește în mod secret manifestarea „adâncii popularități a guvernului și a partidului liberal", prin adunări „spontane" cari pe județ costă câte 3 milioane.

Dacă sentințele din Cluj vizează guvernul, ele privesc și studențimea.

Prea mult a fost terfelit numele de student român. Cultura studențimii este garanție în fața oricui și pentru cuminția ei.

Dacă totuș să găsesc elemente disperate, dar într'un număr foarte redus, inadaptabile mileului universitar și cari în continu doresc să joace rolul „peștelui politic", aceasta acțiune desigur condamnabilă, nu poate să adumbrească numele studențimii române.

Totaș după cum Găetanii și prințișorii detracați, demetici, reprezintă un viciu personal și nu unul național, inversiunea lor organică solidarizează cu ei o minoritate parazitară infinitesimal de mică a locuitorilor țării noastre. Peștișorii aceștia a iamorurilor tomnatice sunt puțini și sunt niște descendenți degenerați ai unor familii, cari în rare cazuri au originea în pătura sănătoasă a zecilor de milioane, sunt ramurile uscate, cari cad în modul cel mai rușinos, ale familiilor de 10 mii, aventurieri pripășiți din alte părți, reprezentând la noi parazitarismul și o anumită clasă socială a cărei mâini ajung chiar și la cârma destinelor noastre.

Studențimea a făcut foarte bine, că s'a solidarizat cu cei cari sufere nevinovați pentru fapta dementă sugerată de înalți vinovați. Simțul și trăinicia camaraderiei însă pretind eliminarea din corpul studențesc a elementelor disparate, inadaptabile.

Menirea studențimii este cu atât mai strălucită și glorioasă, cu cât infecția morală și corupția vieții publice devin mai insuportabile. Să nu se uite, că în cronica marilor fapte naționale din Ardeal studențimea română cu vitejia și cu propriul ei sânge cald de tinerețe a scris cele mai glorioase pagini. Fiecare student să ție în minte, că umbrele studenților uciși în 1848 aici în Cluj urmăresc pe fiecare, pas de pas, din sala cursurilor începând în toate preocupațiunile lor. Și nici unul să nu întristeze aceste umbre, să nu pateze strălucita mândrie a acelora, cari sub spânzurătorile clocoilor impilatori au pecetluit, chiar cu viața lor, o confesiune politică: eliberarea noastră.

Fiți urmași demni ai „puilor de lei".

Dr. Emil Pop.

Degenerații

O lovitură de ciocan crepând țeasta unei femei nesaturată de pofte sexuale, a spart și pojghița ce'nvăluia misterul de viață al mediului social, impropriu numit de „lume bună". Din găoacea spartă ce închidea aceasta clasă de sus, a apărut în văzul țării hidoasa creatură a mediului în care a trăit și gestul celui mai pervers și mai object criminal, ni s'a proectat adevărata fizionomie a societății care l'a crescut, i-a ușurat viața ce a avut-o, i-a înfiltrat sentimentele cari nu puteau duce decât la crimă. Căci ar fi o greșală să vedem în lovitura de ciocan gestul unui dement izolat. Trândăvia lui, e trândăvia clasei, care și azi luptă pentru a-l salva, lipsa de profesie și viața de șperțar, traiul din bani nemunciți, e felul de a fi și de a tări al clasei din care făcea parte. Deosebirea dela unul la altul ar fi doară că banul nemuncit și-e storc unii din suspinele supremei voluptăți, alții din suspinele celor deposedați de drepturile lor prin legăturile ce le au în cercurile cari fac și desfac totul peste lege și în afară de lege în aceasta țară.

Găetan nu e un criminal ordinar: E tipul representativ, quintesența criminalității ce o exercită clasa aciuită în fruntea țării asupra unui neam întreg.

Cu deosebirea numai că loviturile de ciocan mereu repetate asupra noastră produc-nu țâșnirea de sânge-ci secătuirea noastră de vlaga muncii din zori până'n noapte fără rezultat, mizeria și sărăcirea continuă și că procurorii chemați să apere acest nenorocit popor n'au înfundat încă în duba Văcăreștilor pe toți găetanii înaltelor situații de exploatare.

Puțin ne-ar interesa Găetan și crima lui și voluptoasa-i damă, dacă n'am vedea concretizată în această crimă și în personagiile-i lugubre, caracteristica dominantă a lumii ce i-a alăptat. Ii privește pe cei din lumea aleasă, dacă vor să se căsăpească în momente de rafinată voluptate, sau dacă vor să moară înnebuniți de cocaină. Ar fi treaba justiției să aplice rigorie legii și a medicilor legiști să constate că au murit de moarte „aleasă".

Dar semenii lui, tovarășii lui de viață, membrii ai diferitelor cluburi ce imaculează numirea supremei funcții în stat, societatea care i-a dat toate rafinamentele, și toate defectele ei, ține în mânile sale supremele puteri de autoritate de stat. Această selectă lume de cocainomani, fălcoeni și găetani, a împins în apropierea tuturor ministerelor tipii ei reprezentativi de mai puțină crudelitate fizică și cu concursul guvernărilor și a cruzimei lor morale, surdă la vaetul țării și-a menținut echilibrul de belșug și putere, când o țară întreagă era schingiuită de drepturi și redusă la mizerie.

Priviți-i: moții, maramureșenii, doljenii, basarabenii, n'au bucătura de pâne și vitele mor de foame, copiii sugaci mor lihniți pe maidane, pelagra, tubercola mizeriei se intind dela un colț, la altul al țării; moșii sătești din cari o familie abia poate trăi, hărăzite cu sudoarea mai multor generații se vând la dubă pentru biruri neplătite, tânări livizi cu toate stigmatele mizerabilei vieți aproape dobitocești, se înregimentează în oastea țării, iar ei? Membrii societății „alese" cari la un loc n'ar fi destui să umple toate pușcăriile țării?

Ei nu știu ce-i munca și cunosc dansul milioanelor traficului de influență, viața lor se scurge între sulemenelele parfumurilor și pudrelor exorbitante, cari depreciată valuta și astfel munca noastră, trăește în belșugul meselor și nesațiile alcovurilor pângărite, tratează cumpărări de briliante pentru milioane, perd și câștigă la cluburi banii furați din mizeria noastră, formează singura clasă a profitorilor și a belșugului cu toate viciile degenerării și clasa dezertorilor dela datorie. Iar cu toții la un loc, aceste câteva mii de degenerați, dictează tempoul de marș spre adâncimile mizeriei iar în viața publică spre abisul necunoscutului, unui popor de atâtea milioane.

Un popor tânăr, viguros, cumpătat din fire,cu actuală clasă conducătoare îmbătrânită'n păcate și afaceri cari fac salturi pe vârfurile paragrafilor codului penal.

Față de această societate ai cărei copii legitimi, toacă'n cap cu un ciocan sau cu o revoluție pe acte, un neam întreg se găsește în legitimă apărare.

Prin toate actele necesare să începem a da peste bord balastul ce impedecă nava țării să meargă inainte, căci fără o radicală operație niciodată un corp infectat n'a putut fi salvat.

Iar un patriotism bine înțeles va trebui să impună oricui și curajul și sacrificiul de luptă necesar pentru distrugerea cuiburilor de putregai.

Aron Paltineanu

Opt ceasuri la zi

Proectul codului muncei ajuns în desbaterea consiliului legislativ a fost viu discutat, insistându-se acolo mult și indeosebi de către dl I. *N. Angelescu* asupra zilei de lucru de opt ore. Dl Angelescu combate concluziile convenției dela Washington din 1919, care a fixat maximul de lucru zilnic opt ore.

Nu știu încă a cui părere va deveni lege? Al Dlui *Angelescu* ori al prezentatorului proectului inspirat de 8 ore lucru?

Părerea dlui *Angelescu* e însă surprinzător de senzațională și nici că ar fi putut izbucni într'un timp mai inoportun ca și acum, când criza muncitorească în ciuda ignorărei intenționate ale oficialităților, există și bântue puternic.

Urcarea orelor de lucru — prin lege — ce ar putea reprezenta în ochii unui teoretician alceva pentru Țară, decât *un plus de energie națională gratuită!?*

Gravă rătăcire!

Căci ceilaltă parte a medaliei se prezintă cu totolui altfel decum vede lucrurile dl *N. Angelescu.*

Intreb pe cel ce militatează în aceste timpuri inoportune pentru augmentarea orelor de lucru că oare gânditu-s'a și la cei vizați direct și deaproape de aceasta problemă?

Și-a adus aminte oare de nenorociții mineri, cari i-și câștigă bucata amară de pâine prin cea mai dârză sfidare a morții timp de opt ore la zi?

N'a uitat de acele schelate care încălzite de căldura bolnăvicioasă 37—38 grade sunt expuse sutelor și miilor de grade a cuptoarelor înalte, timp de opt ore la zi?

Și-a adus aminte de cei cari suflându-și plămânile într'o massă caldă pentru a deveni această sticlă., lasă în fiecare sticlă și o mică părticea din șubredai plămână timp de opt ceasuri la zi.

N'a uitat nici cetele muncitorilor dela fabricile chimice ale căror produse toxice rod încet și pe neobservate organismul slab al muncitorului opt ore la zi.

Și-a adus aminte și de acei nenorociți tineri și tinere, cari abia așteptând implinirea vârstei minime pentru a putea fi angajați la lucru cu cei 14—15 ani împliniți i-și subminează fragedai sănătate opt ore la zi?

N'a uitat de nimeni? Tablourile aceste s'ar putea prelungi într'o serie infinită, dar pentru combaterea părerei dlui Angelescu sunt și alte argumente, nu numai de ordin sentimental și caritativ ca celea de mai sus, ci altele cari pledează și mai energic contra părerei dsale.

Vom scoate în evidență numai câteva:

Lipsa de cultură cetățănească și profesională al muncitorului, ceia ce formează totodată și o gravă piedică în desvoltarea și perfecționarea vieții noastre industriale și comerciale. Augmentând orele de lucru, scădem și puțina posibilitate de instruire al muncitorului.

Reducerea și micirea pieții mărfurilor prin înhățarea exagerată al muncitorului la o durată prea lungă de lucru luându-i posibilitatea să se servească de produsele comerțului: ca haine, încălțăminte etc. Micșorând piața mărfurilor reducem industria.

Debilitatea fizică generală al muncitorului și în general al angajatului provenită din imposibilitatea alimentării suficiente în urma zilelor grele ce ducem.

A pune pe acești umeri slabi o povoară nouă, prin 1—2 ore în plus la zi, este o crimă la sănătatea deci continuitatea neamului.

A pune pe umerii viitoarelor mame, zecile de mii de fete angajate la fabrici, o nouă sarcină de câteva ore în plus e o crimă și așa ceva nu poate contempla decât unul, care nu a aruncat nici odată o singură privire cel puțin în registele medicilor de pe lângă fabrici și intreprinderi.

Capacitatea totală de lucru al muncitorului fiind fix, ridicând numărul orelor de lucru — să zicem — de peste un an dela 2500 (à 8 ore la zi) la 3100 ore (à 10 ore la zi) scurtăm **capacitatea de lucru** precipitându-o, căci consumându-se în mai scurtă vreme, cetățeanul muncitor devine mai repede incapabil de lucru, devine mai repede și mai tiner povoară pentru ai săi și pentru societate.

Lovitura cea mare ce ar rezulta din agmentarea prin lege al orelor de lucru ar fi alimentarea șomajului.

Cum? O pildă va lămuri aceasta chestiune:

Necesitând o fabrica zilnic 8000 ore de lucru, ele vor fi obținute prin munca alor 1000 oameni, muncind câte opt ore la zi. Augmentând cota de lucru pe o zi dela opt ore la nouă ore pe zi, pentru un muncitor, fabrica nu va mai avea nevoe decât de 890 muncitori.

Iatăcum prin o legiferare pripită se scot în stradă 110 capi de familie după fiecare unamie muncitori transformându-i în șomeri muritori de foame în lipsă de lucru.

Omul catedrei dl. *I. N. Angelescu* nu-i mirare că nu vede până aici, când militează pentru inoportuna augmentare al orelor de lucru, e doar profesor și poate fi distrat...

În schimb, ca unul, ce-mi petrec zilele între acești nenorociți incadrați în colectivul de muncitori, nu a-și putea sfătui legiferatorii Țării să ignoreze aceia problemă, care a dat și dă foarte mult de lucru statelor industriale și semiindustriale, cum suntem noi.

Țara Românească nu poate face politica struțului, ignorând problema muncitorească.

Dr. A. T. Mureșan.

De ce nu poate ajunge la putere partidul naț.-țărănesc.

Partidul național-țărănesc e compus din elementele alese și reprezentative ale românilor adevărați.

Partidul liberal este compus din elemente străine intereselor neamului nostru, din oameni lacomi de avere și din oameni așa numiți „umplături". Puțini români adevărați sunt reduși în partidul lor.

Partidul național-țărănesc reprezintă poporul cu agricultura lui și muncitorimea cu suferințele ei.

Partidul liberal cu toți ciocoii și fanarioții romanizați — reprezintă capitalul și industria — așanumită aristocrație bozezată prin furturi.

Partidul — național-țărănesc reprezintă tradiția politicei apusene — a legei și cinstei.

Partidul liberal face politica Bizanțului, care se concretizează în cuvintele „scopul sfințește mijloacele".

Partidul national-țărănesc lucrează pe față — sub controlul opiniei publice — sub poruncile națiunei suverane.

Partidul liberal face politică ascunsă bazată pe manopere reprobate de morala creștinească și omenească sub poruncile intereselor proprii și camarilei.

Partidul național-țărănesc vrea refacerea Țării și bunăstarea locuitorilor.

Partidul liberal de 10 ani duce țara la ruină.

Partidul național-țărănesc vrea educarea țăranilor și ajutorarea lor.

Partidul liberal nu le poartă grija, decât atunci când le cere votul ori când îi duce cu forța la adunările lui.

Partidul național-țărănesc vrea să creieze pentru muncitorime condiții mai bune de trai.

Partidul liberal îi consideră de comuniști.

Partidul național-țărănesc vrea să creieze caractere și oameni de cuvânt și ispravă.

Partidul liberal ajută pe trădători și hoți și pe oamenii cărora le place, să câștige mult și fără lucru.

Pentru partidul național-țărănesc politica este arta și știința care prin mijloace legale să aducă bunăstarea oamenilor și propășirea Țării.

Pentru liberali este: afacere. Sub cuvinte patriotice ei își ascund afacerile.

Partidul național-țărănesc e impus de vremuri și de dorința unanimă a tuturor, ca să preia puterea fără amânare.

Să ținem deci cu toții la oamenii cari reprezintă națiunea cu dorințele ei drepte. Să luptăm neinfricați — căci numai prin luptă vom putea recâștiga tot ce am pierdut: pâinea de toate zilele și drepturile unui popor liber în Țara lui! Așa să fie!

Romanus.

Domnia legii

Astăzi toată suflarea românească a pornit lupta împotriva unui regim urgisit. Fiecare bun român își simte încărcat sufletul de prea multă amărăciune, izbit de prea multe dureri cari cer răzbunare. Cramponarea la conducerea țării a unei șleahte hrăparețe — lipsită de cel mai elementar bun simț — ne-a încercat sufletele valahe cu doze de otravă dar și cu valuri de revoltă 'ndreptățită. Siluirea la infinit a voinții naționale prin mijloace davidogliene — ne-a adus la impasul general în care se sbate azi țara. Ruină, economică desăvârșită neglijare completă în cele mai vitale chestiuni ale existenții noastre, acestea sunt roadele guvernărilor brătieniste.

Și după ce partidul național-țărănesc a organizat mai multe întruniri în cari să infiereze abuzurile mârșeveniei liberale, iată pe domnul Vintilă Brătianu apucându-se și el de întruniri. Se'nțelege dl Duca este de față pretutindenea și cine ar putea să-și închipuie că marele liberal dr. Lupu — ar putea să lipsească dela acest turneu?..

Nicăiri însă n'am avut ocazie să constatăm un singur cuvânt *sincer* spus de acești fanarioți fără Dumnezeu — nicăiri n'am auzit decât *minciună, prefăcătorie, fard.* Pe dl Nistor nu l'am auzit niciodată suflând cel puțin un cuvânt despre jaful ce se petrece la fondul regligionar din Bucovina, n'am auzit pe nici un Duca ori Argetoianu spunându-ne ceva de Anhauch, Groedel, Tischler Mor. E atâta blăstemăție (!) în toate acțiunile partidului liberal, e atâta nerușinare, și atâta infecție morală.

Astăzi și cei orbi văd că singurul partid sănătos este cel național-țărănesc... Astăzi oricine se gândește serios la viitorul țării acesteia se înrolează sub stindarul democrației curate, ridicat de dl Iuliu Maniu.

Căci numai partidul național-țărănesc poate garanta real *domnia legii,* care este un contract necesar între stat și națiune.

Olceapu.

Ecce populus!

Pentru mine lectura presei maghiare e mai mult decât observarea unui popor, în care neamul nostru românesc — istoria aşă a voit — a avut întotdeauna un duşman hotărît. Intorsătura vremii a făcut din minoritatea maghiară, dominantă 1000 de ani, o minoritate redusă la adevăratele proporţii. Cum se comportă în situaţia schimbată această minoritate, este foarte interesant şi ca manifestare psicholog.că a masselor!

Ei pretind că în ultimii 10 ani, poporul maghiar a trecut prin sbuciumări şi suferinţe ca nici odată în viaţa lor milenară. Este deci just, ca din aceste păţanii să culeagă învăţăminte şi experienţe preţioase pentru viitor. A recunoaşte făţis greşelile tale, a le descoperi cauzele, a analiza situaţia nouă, a examina mijloacele de îndreptare, este dovada cea mai importantă a seriozităţii tale. Aceasta se chiamă a-ţi face datoria, a face educaţia poporului, dacă te pretezi la conducerea lui.

Cu suflet contrariat trebue să constaţi, că în mare parte conducătorii poporului maghiar nimic n'au învăţat din istoria lor milenară şi din suferinţele la care i-a supus providenţa dreaptă. N'am auzit o singură dată **„mea culpa“** *din partea păturei conducătoare a acestei minorităţi, pentru asuprirea nemiloasă de 1000 de ani a populaţiei majoritare române. Trecutul sângeros, murdărit abundent cu sânge, în loc să-l îngroape în uitarea ruşinată, e glorificat şi evocat la orice moment. Peste ororile lor, comise faţă de o naţiune întreagă, şterg cu buretele şi înaintea noastră şi a areopagului mondial îndrăznesc să se prezinte neprihăniţi, ca un copil nou născut, nu ca un bătrân încărcat de păcate!*

Şi fiindcă au aflat de bine să prezinte soartea maghiarimei de aici ca un martiriu, în care rolul lui Hristos este dat episcopului Makkai şi burtosului bancher Gyárfas, cari singuri singurei reprezintă pe cei 4 milioane de unguri (poate din lună, că aici, chiar şi după statistica din Budapesta, nu sunt decât 1,700.000) în comisia senatului, unde se desbate legea cultelor, să mi se dee voie să le evoc o **altă** *scenă, din dieta maghiară ardeleană dela 1744, de pe timput lui Inocenţiu Micu Klein, când bietul vlădică român era să fie aruncat pe fereastră din sala de şedinţe.*

Impărăteasa Maria Terezia trimise dietei maghiare un rescript, în care cerea ca dieta să inarticuleze biserica română unită, să-i asigure libertate deplină şi încâtva să uşureze şi soartea naţiunei române. Dieta nu voia să recunoască românilor nici un drept, ba aduse diferite acuze faţă de valahi. Episcopul român, care în toată dieta **singur** *reprezinta majoritatea de 60% a populaţiei ţării, spulberă toate obiecţiunile.*

Românii sunt nişte vagabonzi, ziceau staturile, iar episcopul răspundea: nu pot fi altcum, fiindcă sunt apăsaţi până la sânge.

Sunt numai ţărani şi iobagi, ziceau staturile. Nu este adevărat, răspundea episcopul, căci avem nobili în districtul Făgăraşului şi liberi în fondul regesc.

Sunt tâlhari şi hoţi, ziceau staturile. Nu trebue să vă miraţi, răspundea episcopul, pentrucă acestor oameni nu li se lasă nimic afară de ptele, din ce să se hrănească.

Sunt leneşi, ziceau staturile. Dar numai românii vă lucră ocnele, băile de fer şi de aur, iar unora li se trage şi pielea de pe ei, răspundea episcopul.

Pe lângă toată rezoluţiunea cu care episcopul apăra biserica şi naţiunea sa, art'colii n'au fost primiţi de dietă. Episcopul, mâhnit până în adâncul sufletului, a protestat solemn că nici dorinţa împărătească nu este respectată. **Precum toţi în contra lui, aşa sta el singur contra tuturor şi urgia tuturor se indrepta spre el.** *Intreaga dietă într'un sgomot turbat şi ameninţător era să-l arunce pe fereastră pe unicul reprezentant al naţiunei române.* **Ecce homo, ecce populus!**

Faţă de această sguduitoare scenă, adevărat hristiană, să vedem cum decurge şedinţa comisiei senatului român, care a inspirat pe redactorul lui „Keleti Ujság“, până la extaz.

Intr'o comisie, restrânsă ca număr, după însaşi natura ei, se desbate legea cultelor. Minoritatea maghiară e reprezintată prin 2 senatori maghiari, deci proporţional. Raportorul citeşte articolele, membrii fac propuneri de amendamente. Bine înţeles şi dnii Makkai şi Gyárfás. Propunerile lor sunt susţinute şi de alţi senatori, români. Ministrul aprobă multă din ele, cum insuşi inspiratul recunoaşte. Unde este aici material pentru martiriu, pentru văicăreli băbeşti? **Mai mult curaj, mai multă bărbăţie, domnilor. Abia zece ani şi vă miorlăiţi, de nu mai încape lumea de voi! Dacă simţiţi că sunteţi neîndreptăţi, porniţi la luptă dreaptă şi suferiţi bărbăteşte. Dar cel puţin un veac nu aveţi dreptul să vă plângeţi, până nu ispăşiţi trecutul. Aşa cere justiţia omenească şi cerească!!**

Dr. Sabin Mureşan

Bârfitorii.

E mai nevoe oare să-i caracterizezi, să le faci portretul, să-i încadrezi în societate şi să le defineşti rostul? Nu. Toată lumea îi cunoaşte dela distanţă, îi preţueşte după justa lor valoare socială şi morală. Bârfitori au existat în toate timpurile şi ţările, de ce să facem noi românii excepţie onorabilă. În fiecare român s'a născut un critic de forţă şi un purtător de săgeţi înveninate, de ironie ascuţită, care înviorează, stoarce un surâs elegant sau clocote de exuberanţă jovială.

Satira usturătoare şi-a avut totdeauna efectul binefăcător; ea a înlocuit cu succes mijloacele de corecţiune ce stau la dispoziţia societăţii, ba de multe ori au fost chiar mai eficace. Ironia binevoitoare este o trăsătură caracteristică a poporului nostru, o calitate de „nobil rustic“ al ţăranului român. Cine n'o aprobă? Dar să te ferească D-zeu să ajungi, de ex., de batjocura ţăranului bănăţean, sau în gura „lu ceica Căta“, căci vai de capul tău!

Când „ceica Căta“ va mai pune în debitul morişcei şi o considerabilă cantitate de maliţiositate, atunci ţine-te, nene! Dar veţi întreba ce are de a face ceica Căta cu bârfitorii? Prin ceica Căta ajungem la tipul bârfitorului, la babele ce mişună în lumea aceasta turmentată, la moaşele criticismului destructiv, la eroii guraliviei negative, cari pentru a scăpa prin tangentă de anumite răspunderi şi pentru a se sustrage dela obligaţiuni contractate, inventează totfelul de obiecţiuni deplasate şi se ascund în dosul degetului. I-am văzut de atâtea ori spumegând de elocinţă, de indignare cameleonistă, de excese critice, fără ca să-şi fi dat obolul efectiv pentru îndreptarea relelor bicuite. Sunt interesanţi aceşti domni când fac pe taurii bârfelii, când dau târcoale hazlii în lupta retorică, când se ridică ca o băşică de săpun în înălţimi olimpice, ca să exploadeze acolo fără nici un ecou.

Să-i vezi numai cum agită sabia în dreapta şi în stânga, cum atacă frontal tot ce le vine în cale, cum frizează chestiuni pe care nu le înţeleg sau nu vreau să le înţeleagă, cum roşesc de autoconvingerea pe care o împrăştie în jurul lor şi ce mândrii sunt de isprava operei bârfitoare şi criticism negativ. De câte ori nu se ascunde în dosul acestor contribuţiuni critice lipsa de seriositate şi de loialitate, socoteli mărunte, vanitate searbădă, absenţa elanului creator şi în lipsă de ceva mai bun, răutatea.

Oameni buni, dacă aţi obosit, foarte bine, faceţi popas. Staţi locului, odihniţi cu braţele încrucişate, lăsaţi să defileze înaintea voastră trupele luptătoare, faceţi ariergardă sau treceţi la partea sedentară.

I. Gr.

Iluzii bolnave

Guvernul liberal îşi trăieşte ultimele clipe. Inebunit de groază se zbate în spasmele contropitoare ale agoniei din urmă. Nu există suflet obişnuit cu frivole căpătuiri de peste noapte, nu se găseşte individ înamorat de sperţul liberal, care să nu ofteze greu, când încearcă imaginea plecării dela cârmă. In schimb visurile de egoism ieftin se potenţează în ultimul grad, în strania imaginaţie a eroilor găetani din noaptea lui Iunie 1927. Când gheneralul Averescu a fost alungat ca un răufăcător dela conducerea ţării, cine mai credea că o înviere postumă ar mai fi posibilă? Şi cu toate astea „ciocul de vată“ al gheneralului s'a scăldat din nou în ciorba puterii prin graţia marelui bucătar (Porcu) care ne-a dat în Aprilie 1926 cunoscuta ciorbă de văcuţă averescano-goldistă. — *Ghiveciul naţional* dela 1926 a fost impus în fruntea cârmuirii ţării acesteia de mâna ocultă care de zece ani pare că hotăreşte destinul întregului neam românesc. Poporul şi-a întors scârbit capul şi-a sugrumat în sufletu-i amărăciunea şi n'a crâcnit nici un cuvânt!

E prea multă resemnare, e prea multă cumineţenie în această naţie înfrăţită cu durerea încât să-şi fi exteriorizat revolta în fapte momentane. Poporul a plătit urcarea întreită a dărilor şi n'a zis nimic, poporul şi-a îngropat îndurerat morţii dela Ruşi — dar nu s'a răzbunat pe asasini. — Increzător în mântuirea pe care i-o va aduce dacă nu altcineva — *Dumnezeu*, care ne-a purtat de grije totdeauna — ţăranul român nu s'a înşelat în credinţa sa şi generalul Averescu a fost alungat dela conducere.

— Azi însă — zvonuri cari de cari mai fanteziste, — vestesc încercarea unui nou camuflaj care să înlocuiască retragerea dlui Vintilă Brătianu. Se zvoneşte de un guvern Titulescu, Iorga, ba chiar de un guvern Averescu.

Omul mort pentru politica românească, omul incapabil să aducă cea mai mică înbunătăţire reală acestei ţări oropsite — astăzi este desgropat de cioclii neruşinării vintiliste şi aruncat pe planul unei farse, care încearcă să se producă în umbră. — Ceata fălcoienilor, şleahta fripturismului şi a gogomanilor cari îşi ridică azi al doilea castel la Ciucea, este căutată să salveze interesele actuale ale ţării?!

— Dar ne întrebăm, ce păcat strămoşesc are de ispăşit poporul acesta, de mai poate cuiva să-i treacă prin minte o revenire averescano-fripturistă?! Ce păcat neiertat a săvârşit ca să fie expus pradă tuturor lăcustelor insaturabile, tuturor mişeilor, cari nu cunosc cinstea şi frica de Dumnezeu? Cel care cutează să vorbească de-o inviere averescană, *comite mai mult decât un sacrilegiu.*

Căci sufletul acestui popor nu poate fi siluit o veşnicie. Căci sufletul curat al celor 18 milioane de români nu poate fi contaminat de cocainomanii bordelurilor politice, fără ca reacţiunea să nu se producă.

Noi credem, că tot ceeace circulă în legătură cu donchişotismul averescan dornic de noui aventuri este o improvizaţie de prost gust.

De *prost gust*, fiindcă nu putem admite că acei, cari sunt puşi să vegheze la mersul normal al acestui stat să nu-şi facă datoria conştient.

Un *guvern naţional-ţărănesc* este unica soluţie a deslegării crizei politice actuale. Faţă de amintirea neagră a spargerilor din Iunie 1926 — faţă de ridicarea întreită a dărilor fără nici un criteriu justificativ, faţă de asasinatele dela Ruşi — credem că o posibilitate de reînviere averescană — fie chiar un simplu svon — *nu mai este sub nici un motiv admisibilă.* Credem, că toate visurile de căpătuiri uşoare, de noi fripturi şi forcepsuri — nu sunt decât reflexul unor *iluzii bolnave* înfiripate în haosul sufletesc al unor oameni, cari nu mai cunosc şi nu mai simt focul iubirii de ţară şi de neam.

B. Gr.

Curaj!

Să ridicăm pumnii încleştaţi în sus şi să strigăm: înainte! Incă câtva timp şi reuşim, chiar dacă lumea ar fi plină de diavoli! Nu ne lăsăm intimidaţi prin nici o cumpănire, nu ne gândim la toate consecinţele! Nici dacă ne-ar aduce cineva în faţa sufletului toate grozăveniile, nu putem lucra altfel. Opera noastră izvoreşte dintr'o impulziune divină, incalculabilă. Cu voios curaj să plecăm la luptă! Milioane de vieţi au fost jertfite pe altare streine şi imunde, pentru salvarea Patriei, la marginea prăpastiei să ne lipsească curajul? A fi slab e ticăloşie! Băgaţi seamă că grija prea mare de cele mărunte să nu se răzbune în mod îngrozitor! Temeţi-Vă de Dumnezeu, nu de diavoli împeliţaţi! Fiinţa supremă ne-a făcut odată dreptate, dar să nu cumva să-i pară rău şi să ne supună la mai grele încercări. Nu ni se poate întâmpla nimic mai rău în lume, decât atunci când această Ţară va sucomba pentru ticăloşia şi micimea de suflet a fiilor ei!

Inainte şi să isbutim, să isbutim!!

Infierarea unei agreşiuni

Nu am fost totdeauna de aceeaşi părere cu de Pamfil Şeicaru, şi sunt semne că vom fi în viitor poate chiar adversari, dar nu putem să nu protestăm cu ultima energie în contra agresiunei laşe alor doi, cari au îndrăznit să maltrateze pe distinsul ziarist, care a dovedit curajul să înlocuiască flagelaţia publică, ce ar trebui aplicată şi azi în mod efectiv cointeresaţilor pentru exploatarea forţelor gaetane, cu o flagelaţie a scrisului său energic.

Dacă regretăm insulta adusă confratelui nostru, regretăm şi împrejurarea că nu a făcut uz — în legitimă apărare fiind — de armă. E drept că astfel ne — ar fi lipsit de un proces, care promite a fi o ruşine mai mult pentru moravurile capitalei, în plină decadenţă.

Chemarea

Povestea vulpei.

Cunoaşteţi povestea vulpei care îşi lingea buzele după strugurii dulci din vie.

Astăzi, averescanii visează multe lucruri, cari îi apropie de dorinţele vulpei din poveste.

Se zbat adecă zi şi noapte ca să mai pătrundă odată, ah! numai odată! (ce sentimentali sunt!) în via strugurilor copţi, de unde să se înfrupte pentru viaţa „întreagă“.

Îi vedem însă decepţionaţi, mâhniţi. Sunt acrii strugurii!, zic ei.

Credem şi noi! *Băghinuţ.*

Miopul şi presbitul

Jani Dukas-Quarz şi V. Pratianos-Plesnilă sunt ochii partidului-meduză şi al guvernului-ventuză. Când aceste lunete se fixează asupra unui obiect comun, asupra unei chestiuni de soluţionat în mod solidar, Vintilă caută să-şi apropie obiectul, Jani să-l îndepărteze. Unul trage, altul împinge. Dukas hai, Plesnilă cia! Ce unul vede dela distanţă, nu vede celalt decât brăzdând obiectul cu nasul.

Recondita armonie, sau *miopul şi presbitul.*

Şi ochelarii se schimbă, rolurile se intervertesc.

Vintilă priveşte în viitor, lasă să defileze înaintea sa samsarii conduşi de sperţarii neîntrecuţi ai partidului, pe Zăharof şi Vierfuss, cari se îmbulzesc a depune la picioarele vintiliste oferte de împrumut din cele mai.... onerouse ca semn al încrederii oarbe, ce opinia mondială o manifestă faţă de politica economică a bandei devastatoare. Un surâs mefistofelic străfulgerează faţa stufoasă a dictatorului financiar, arterele-i se congestionează sub afluxul de capital strein — tenziunea creşte! Criteriile după cari sunt judecate ofertele sunt de natură **tensionară**, *iar hotărârea lui Vintilă în funcţie de răspunsul cu distincţie la întrebarea:* **Cât ai tensiunea ?!**

In acelaş timp Jenică Dukas se bălăbăneşte ca cocoşul în vârful bâligarului, cântă cucuricu, la care chemare nu mai răspund „penele de cocoş", ci câştile jandarmilor contigentului 1923, asigurătoare de popularitate şi domnie glorioasă de înfăptuire a minciunei: consolidare. Când Vintilă vede scăparea în împrumutul cerşit cu atâta desgustătoare umilire şi milogeală, cocoşelul aude cântecul de lebedă al celui mai ticălos şi antipatriotic guvern.

Cum Ventilul judecă lucrurile după tensiunea pulsului său şi starea barometrică a acţiunilor guvernamentale, voind să fie şi o supapă de siguranţă, preconizează **retragerea cu torţe** *(pentru a evita plesneală), Jani Dukas-Quarz* **fanfaronează iubirea cu torţa!**

Miopul şi presbitul se joacă cu ţara de a **gumi elasticum!**

Fericită ţară!

Doamne mare-i grădina Ta de.... copii.

I. Gruia

Procesul edificator

S'a terminat procesul devastărilor dela Oradea. Depoziţii, martori, achitări, condamnări şi sentimentalism.

Tot procesul, judecat după decursul lui, face impresia unei piese bine jucate şi cu finalul din' nainte bine stabilit între părţile interesate:

S'a dovedit că guvernul a sprijinit ţinerea congresului,

că a încurajat unele manifestări mai moderat naţionaliste,

s'a susţinut — teza guvernului pentru a se spăla — că studenţii au fost provocaţi de agenţi... ai minorităţilor, comuniştilor şi evreilor, cari doverau să li se spargă capetele şi ferestele.

S'a descoperit deci autorul moral: guvernul; s'a dovedit provocările venite dintr'o parte necunoscută;

s'au desvăluit trucurile cu cari au prins organele guvernului ţapii ispăşitori, lăsând pe oamenii de legătură şi de încredere ai guvernului afară din joc.

S'au achitat mulţi şi condamnat destui.

Toată lumea poate fi deci mulţumită: guvernul, autorul moral, că s'a spălat şi nu are cine să'l mai incomodeze cu tragere la răspundere, autorii materiali că au scăpat, evreii că au incasat despăgubiri şi ţapii ispaşitori că au primit ocazia, aşteptată cu ardoare să, poată petrece câteva săptămâni un concediu plăcut într'un mediu şi mai plăcut.

Vivat guvernul!

Crescat sistemul!

Floreat justiţia!

Dela Dorna

„Mascarada" dela Deva

Duminecă trecută guvernul liberal a organizat la Deva o „mare" intrunire la care zicese a luat parte o mulţime de ţărani.

Aranjatorul acestei mascarade este dl Guţă Tătărescu, fost regisor al reprezentaţilor dela Oradea din Octomvrie trecut. Dl Guţă a colindat judeţul în lung şi în lat însoţit de suita sa şi dând ordine tuturor organelor administrative să adune cât mai mulţi participanţi la mascarada ce-o va aranja la Deva.

Noi nu voim să cădem în exagerări şi deaceia socotim necesar să reproducem ceeace spune despre adunarea liberală dela Deva o gazetă averescană din localitate.

Este demn de crezare ceeace ne mărturisesc chiar oameni de casă ai liberalilor, cari cunosc toate mijloacele prin care un regim simulează aparenţe de popularitate.

Căci în judeţul Huniedoara s'a prăbuşit în ridicol nu numai impopularitatea liberală, ci este bine să ne amintim şi de morţii dela Ruşi — opera poetului Goga.

Dar să revenim la constatările ce le face gazeta amintită despre „mascarada" dela Deva:

1 Au fost chemaţi îndată la porunci pretorii, cari sunt oganele marei popularităţi a liberalilor în judeţul nostru

2. S'a împărţit numărul participanţilor pe plăşi, obligând pe fiecare pretor să aducă un număr corăspunzător de oameni.

3. S'a făcut responzabil personal fiecare pretor şi deci fiecare notar şi primar atât de numărul oamenilor, cât şi de purtarea lor, ca adecă nu cumva să plesnească alt-ceva, decât ceeace vroia domnul Guţă să se întâmple.

4. Drept aceea fiecare notar a primit *ordin să aibă* în scris pe toţi oamenii, aduşi la „marea intrunire", să fie alături de ei şi să grijească de „libertatea" gândului lor.

5. S'au pus la îndemână *trenuri gratuite din toate* direcţiile, dinspre Zam, Orăştie, Petroşani.

6. In ce priveşte plata a fost după *târguială, după cum s'a putut ajunge.* Astfel avem cunoştinţă că *unii au ridicat următoarele pretenţ uni:* mâncare şi beutură câtă le trebueşte *oamenilor şi câte 200 Lei* de cap de om. Târguindu-se au ajuns la *înţelesul ca fiecare om să capete 50 Lei, mâncare şi beutură.* Aceasta într'o plasă, în altele s'au făcut alte înţelesuri. După cum e omul, aşa şi făgădaşul.

7. S'au instituit aranjori ai mâncărilor şi beuturilor, în frunte cu un deputat, care atât poate arăta şi el ca activitate deputăţească până aci.

8. Iar pentruca mâncarea şi beutura să se împărţească numai la cei chemaţi, s'a dispus să se împărţească ţiduli, pe cari candidaţii la mâncare şi beutură au trebuit să le prezinte la aranjatorii meselor.

9. S'au înfiinţat locuri de împărţirea mâncărilor şi beuturilor oamenilor veniţi la întrunire. In satele învecinate s'a dat ordin ca tot 2 oameni să-şi ducă o sticlă de 1 litru, pentru a primi beutura. Tot 2 oameni au primit câte un kg. de pâne şi cârnaţ.

10. Din satele dimprejur s'a dat ordin să vină călăreţi. S'au scris de către notari toţi proprietarii de cai.

Ordinul spune că singur din comuna Săntindrieş, unde oamenii sunt înstăriţi şi au mulţi cai, să participe 50 călăreţi. Au conscris apoi pe cei din Săuleşti şi alte sate.

11. S'a luat dispoziţie ca să se ridice două porţi de triumf.

12. In sfârşit s'a împănat tot judeţul cu agenţi şi electori, ca să prindă ori-ce eventuală mişcare contrară.

La toate acestea credem de prisos alte comentarii.

Am voit numai să demonstrăm popularitatea liberală.

Mirosul fripturii

In urma crizei politice prin care trece partidul liberal şi în urma campaniei de răsturnare întreprinsă de partidul naţional-ţărănesc, la mirosul fripturii ce se iveşte începe să se mişte şi partidul tuturor transfugilor şi naufragiaţilor politici, partidul aşa zis „al poporului" de sub şefia generalului Averescu.

Cu apropierea primăverii şi convulsiunile de moarte ale partidului liberal, mirosul fripturii să degajă din ce în ce mai ademenitor, iar urşii uitaţi de lume cari îşi dormeau somnul lor de iarnă prin întunecimea peşterilor încep din nou să se mişte...

Ne anunţă o campanie vehementă pentru răsturnarea guvernului liberal.

Pe zuia de 18 Martie, se zice că se vor întruni la Cluj pentru a ţinea o mare adunare politică cu organizaţiile din Ardeal şi Banat.

La această adunare se vor desbate toatea neajunsurile politice ale Ardealului şi campania de răsturnare a guvernului ce o vor întreprinde...

Mirosul fripturii agită din nou pe aceşti eroi dela Ruşi, cari nutresc speranţa să mai mature sertarele caselor de bani ale statului ca în ajunul plecării pe neaşteptate din Iunie 1927.

Unii dintre ei mai au încrederea în presupusa putere de organizaţie şi popularitate iluzorie, iar alţii mai deştepţi văd că visul lor nu se poate realiza pe această cale şi să apropie de partidul liberal al cărui bastard este şi dela care se poate spera *eventual* o succesiune...

Mai sunt între ei naivi de aceia cari cred că guvereul liberal ar fi tot aşa de puternic ca şi înaintea morţii lui Ionel Brătianu şi că vor putea dispune de succesiunea lor ca altădată.

Oligarchia azi să sbate în spasmele de agonie ale morţii şi nu mai poate ţinea încătuşată voinţa unei întregi naţiuni, Averescanii nu mai pot fi împuşii nici cu forţa acestei ţări. Steaua lor a căzut pentru totdeauna în acele „frumoase" nopţi de Iunie, când banul — Statului a fost jefuit fără milă. —

Rezolvirea crizei politice actuale nu se poate săvârşi decât printr'o politică dictată — de voinţa naţională. —

Am trecut prin mari crize până acuma şi dorim cu toţii îngroparea unui sistem deja învechit care a dovedit că nu ne poate îndruma spre bine şi spre un mers normal destinele acestui neam.

Ar fi o mare pacoste pe această ţară dacă am cădea din nou în mâinele unor oameni cari s'au dovedit odată că nu sunt apţi ca să ne conducă.

Suntem sătui de abuzuri, călcare de lege, corupţie şi jafuri, dorim o îndreptare spre mai bine.

Dorim o conducere a oamenilor chemaţi de voinţa întregii ţări şi nu a unora împuşi prin forţă şi călcare de de lege cari ar vrea să ne conducă de dragul fripturii ademenitoare ce le miroase.

P. P.

Citiţi şi răspândiţi ziarul

Chemarea

Scrisori dela Redacţie.

Rubrică condusă de redactorul nostru special: Tutankamen.

— **Henry Eftimiadopol, — Brăila.** Doriţi a intra în corpul diplomatic ca ataşat? Am obţinut condiţiunile, sunt următoarele: Desăvârşire perfectă în Charleston, poker, defect la pronunţare, origine greacă ori bulgară, monoclu, perfecţie la tripou.

— **Dumitru Hodo-Rong-Tronc — Bagdad.** Greşiţi. Partidul liberal român nu e trib sălbatec, este şcoala directă pentru descendenţii în primul grad ai fanarioţilor. Că au acelea-şi apucături-şi maniere ca triburile Dv. sălbatice, e o simplă coincidenţă.

— **Organizaţia partidului liberal — Sartăş.** Adunarea Dv. dela Deva? Da! Bine! Ca să ne înţelegem şi mai bine Vă spui o mică întâmplare uitată şi nerelevată în chaosul ăla cu cărămida şi cu fuga dela putere al averescanilor grăbiţi atunci nu ştiu de ce? şi nu ştiu unde?

Biruinţa fripturei asupra conştiinţei i-a sugerat tutorului maghiarimei: Goga-Ciucea să facă o biruinţă palpabilă hârtie să fie, argint şi aur să dea. Au înfiinţat „Biruinţa" la Cluj în pivniţele dlui Bornemisa, care bietul, contrar numelui său a beut zeama „biruinţei" şi azi tot mereu îngână: *„Incă o asemenea „Biruinţă" şi m'am curăţit de tot"!!.*

Aşa zău a fost la Deva Duminica trecută cu şi liberuşii!

— **Maestro Toscanini — Milano.** Ce nu aţi putut face Dv. în Milano, la noi a realizat un bizantolog — senator — şi laic de tot în cele lirice. Poate Dv. sunteţi în restanţă cu bizantologia, încercaţi a răsfoi acest izvor românesc de artă lirică şi poate veţi putea transforma şi Dv. Scala din Milano fără *„bănesc"* ajutor în Operă fără artişti lirici. Doi-trei artişti puteţi ţinea încă la începutul transformărilor pe urmă le puteţi da drumul şi acestora.

— **Albert Thomas — Geneva.** Drept răspuns lapidar spre desminţirea părerei greşită a Dv. că în România ar fi şomaj, redăm după note *stenocorale* declaraţia în original a competinţei liberale Dl Vintilă: „In Ţara românească nu există şomaj; numai la fabrici şi intreprinderi".

— **Petre Blându-Isvoreni.** Guvernul liberal a şi hotărât deja surprizele jubileului de 10 ani dela Unire. Cadoul ce neamul va primi cu aceasta ocazie este: Extinderea censurei şi asupra scrisorilor, telegramelor, cărţilor de vizită, biletelor de autobus, de tramvai, de bac, de cfr. Confiscarea tuturor otoloagelor pentru ca să nu ştim când e ceasul al 12-lea Stagiu obligator pentru toţi cetăţenii maturi în munţii Pindului. Guvernul va mai înăspri starea de asediu în sensul, că va putea fi arestat fără nici o motivare ori când ori cine. Va fi obligator schimbarea numelui de familie de origine negreacă. Cei ce nu se vor îngriji ca terminaţia numelui să fie — polos — va fi exilat. Aristocraţia va putea folosi şi terminaţie de *as* ori *os* Ex: Gheorghe Popescopol, Ilie Dâmboniceanopol, Mitică Struguresopos, Maria Petrinjelos, Titu Brânzarudukas, Petre Blândupol, Cesar Munteanos, Jean Coţescopol. Dl Bogdan Duică prin decret special se scuteşte (Fără timbru). Solemnităţile se vor face la Patras şi Athena pentru salvarea echilibrului „naţional" şi la Constantinopol.

— **Dlui Uferini, scamator.** Dl Tata Resco mulţumeşte ideile ce le-aţi împrumutat, Nu e nevoe de intervenţia personală a Dv., căci adunarea dela Deva a „reuşit" servindu-se abia de două-trei apucători de-ale Dv, care sunteţi aşa de mare meşter în scamatorie, încât azi-mâine întreceţi chiar şi partidul liberal dela noi şi chiar şi pe Jani Dukas.

Aviz.

Toţi abonaţii noştri sunt rugaţi a ne trimite abonamentul indicând şi numărul abonamentului cu care i-se trimite ziarul. Cei, cari nu doresc a se abona să ne retrimită numărul şi restanţa abonamentului, fără însă a rupe adresa de pe ziar, căci altcum nu-i putem şterge din controalele abonaţilor.

Administraţia.

Pentru foştii elevi ai liceului Beiuş.

In vederea sărbătorilor centenare ale liceului din Beiuş foştii elevi sunt rugaţi să-şi trimită pe adresa dlui Francisc Hubic prof. de teologie la Oradea (Strada D. Cantemir 5) datele personale: Câţi ani au studiat la Beiuş, profesiunea şi domicilul actual spre a fi publicate în monografia liceului.

—

Redactor responzabil: Dr. Emil Pop.

Tip. Naţională S. A., Cluj